

6.

„Pošta, holky!“ křičí na chodbě Beáta pištivě.

„Mám něco?“ vykoukla Ester s nedůvěřivou zvědavostí ze dveří, Barnabáše na rameni.

„Ne. A jdi dál s tím potkanem, víš, že ho nesnáším.“

„Kolikrát ti mám opakovat, že Barnabáš není potkan,“ urazila se Ester. „A Martina s Alicí něco maj?“ vyzvídala.

„Taky ne.“

„Tak proč tu ječíš, když nám nic nepřišlo!“

„Mám radost, protože mi přišlo pět pohledů najednou. Milostnejch, samozřejmě.“

„Jak jinak,“ usadila ji Ester. „Nymfomankám ani jiná pošta nechodí.“

„Závidíš, vid’?“

„Nemám co,“ práskla Ester dveřmi. Ta holka má kluků, že by s nima mohla vytapetovat tuhle léčebnu. A všechny má na háku. Jako já měla Kristiána... Nebo neměla?

„Ahoj,“ práskla jsem skleněnými dveřmi a vřítila jsem se do Romanova baru jako povodeň. No, spíš jako by mě spláchla povodeň. Zpocená, zplihlý vlasy, ani jsem se nestačila namalovat.

V baru už to dávno hučelo. Dokonce i dva automaty byly obsazený. Můj břichoun naštěstí ne. Byl totiž hned vedle dveří a hráč musel sedět v ustavičným